

OPINIÓ · Eduard Puig Vayreda (Figueres, 1942-2018)

«La seva actitud i el seu capteniment eren plens d'elegància i bonhomia i destacava la ponderació i la generositat dels seus punts de vista»

Ahir l'església parroquial de Sant Pere de Figueres va viure amb emoció el comiat de l' Eduard Puig Vayreda. Una mostra de solidaritat i amistat col·lectiva es va desencadenar des de dilluns a darrera hora quan la notícia de la mort sobtada es va començar a saber. Un apunt de Joan Armangué a les xarxes socials em va assabentar de la inesperada notícia. Costava de creure. Ens havíem vist feia menys d'una setmana al casino Sport de Figueres a la presentació del llibre d'en Santi Vila. Primer ens vam saludar amb gestos, d'amistat i complicitat, en la distància i en acabar l'acte vam intercanviar quatre paraules; ell insistia en la meva habitual condició de presentador de llibres. Efectivament, dos mesos enrere, a l'auditori Josep Viader de Girona en un acte presidit per en Pere Vila, li vaig presentar a l'Eduard el seu darrer llibre: El jardí de Dionís. L'entorn cultural del vi (Brau edicions), però jo tampoc no podia oblidar la generositat amb la que va intervenir sota la cúpula del Museu Dalí en la presentació a Figueres el 10 de febrer de 2017 de la meva biografia de Joan Subias Galter.

Com ja ha fet en aquest diari Inés Padrosa vull, doncs, subratllar la dimensió cultural i cívica de l'Eduard Puig Vayreda; Padrosa ha insistit sobretot en la llarga etapa (1992-2007) durant la qual va presidir l'Institut d'Estudis Empordanesos. Abans, però, ja s'havia significat impulsant les Joventuts Musicals de Figueres i la delegació figuerenca d'Òmnium Cultural. Des de tots aquests camps i des de la seva pròpia producció bibliogràfica que aplega un bon nombre de llibres i articles de revista, Puig Vayreda es va ocupar de la multiplicitat de facetes de la vida empordanesa; àvid de coneixement i amb vocació divulgadora ha rescatat noms, ha descobert paisatges, ha presentat autors, ha analitzat fenòmens, ha donat a conèixer indrets d'una geografia concreta que ell coneixia i estimava. Segurament és aquesta simbiosi amb el paisatge empordanès, la síntesi entre la vinya i el vi, el paisatge natural i humà, el que el va portar a transformar la seva dedicació professional al món del vi en una vocació més àmplia desplegada des de l'Institut Català de la Vinya i el Vi i des de la Denominació d'origen Empordà. Justament aquest és el sentit del seu darrer llibre que he esmentat; no parla de modes, ni de marques, ni de maridatges, sinó sobretot del context cultural mundial i mediterrani en el que es desenvolupa el conreu de la vinya i la cultura del vi. És aquesta dimensió cultural, social, religiosa, festiva del vi la que el va guiar en tota la seva activitat.

Més enllà d'aquest camp específic, Puig Vayreda estava atent a la realitat ciutadana de Figueres. Des dels seus anys d'alcalde de la ciutat (1981-1983) va seguir i comentar l'evolució de la seva ciutat, el seu desenvolupament econòmic, social, cultural i urbanístic i en la seva opinió hi ha hagut sempre la maduresa crítica de qui ha intervingut directament en la vida pública i ha contribuït a assentar les bases de la dimensió cultural i turística de la Figueres contemporània. Primer com a alcalde i després com a president de l'Institut d'Estudis Empordanesos, Puig Vayreda tenia una mirada àmplia, llarga, d'abast general amb voluntat de transcendir, sense menystenir-la, la quotidianitat estricta i alçar la vista cap a horitzons ambiciosos de futur. No només això sinó que el seu municipalisme i el seu compromís polític eren nets, clars, coherents, allunyats de tot sectarisme, per damunt dels partits i amb respecte per les idees. Així el vaig conèixer, així el vaig tractar i així ens vam fer amics.

La seva actitud i el seu capteniment eren plens d'elegància i bonhomia i destacava la ponderació i la generositat dels seus punts de vista. Hi ha hagut en aquest sentit un reconeixement unànim, una mostra sincera de dolor i tristesa ciutadanes que han anat més enllà dels estrictes requeriments formals del protocol.

M'he passejat tranquil·lament pel seu blog i hi he trobat recollits tots els aspectes de la seva personalitat. Figueres i l'Empordà al cap i al cor, els llibres com a guia i nord, la cultura com a aliment de vida, i els paisatges, els territoris i les tradicions com un teló de fons enriquit per una experiència vital cosmopolita i oberta. De Proust a Cervantes, de Nadal a la Quaresma, de Nàpols a Roma, de Joan Subias a Manuel Brunet, de llibres, llibrets i llibrots, com li agradava de dir, han desfilat pels seus escrits un destil·lat sensible de tots els focus d'interès de la seva vida.

Un apunt de l'1 de març dedicat a una matinada a Roma amb la ciutat nevada recull amb sensibilitat i emoció un recorregut pels escenaris, palaus i jardins, ruïnes i esglésies, d'una ciutat que si cada dia té la capacitat d'evocació que tothom coneix, sota una capa de neu i de boira va despertar en Eduard Puig Vayreda tota la poesia de la vida.

Una vida viscuda i plena, intensa, plena d'estimació i amistat, que s'ha aturat de cop. Una vida, però, que se seguirà fent present de mil maneres diferents per tornar-nos a ensenyar que el que compta és la vida i no la mort de les persones. I és en la memòria i el record de la vida que li rendim i li rendirem homenatge i reconeixement sempre.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/portada/2018/04/20/eduard-puig-vayreda-figueres-1942/908684.html?utm_source=rss